

בחבלי משיח

דברים פרק טו

- (א) מקץ שבע שנים תעשה שמטה:
 (ב) וזה דבר השמטה שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא יגש את רעהו ואת אחיו כי קרא שמטה ליקוק:
 (ג) את הנקרי תגש ואשר יהיה לך את אחיך תשמט ידך:
 (ד) אפס כי לא יהיה ברך אביון כי ברך וברכך יקוק בארץ אשר יקוק אליהך נתן לך נחלה לרשתה:
 (ה) רק אם שמוע תשמע בקול יקוק אליהך לשמר לעשות את כל המצוה הזאת אשר אנכי מצוה היום:
 (ו) כי יקוק אליהך ברכך פאשר דבר לך והעבטת גוים רבים ואתה לא תעבט ומשלת בגוים רבים וברך לא ימשלו:
 (ז) כי יהיה ברך אביון מאחד אחיך באחד שעריך בארצך אשר יקוק אליהך נתן לך לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ידך מאחיר האביון:
 (ח) כי פתח תפתח את ידך לו והעבט תעביטנו די מחסרו אשר יחסר לו:
 (ט) השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר קרבה שנת השבע שנת השמטה ורעה עינך באחיר האביון ולא תתן לו וקרא עליך אל יקוק והיה ברך חסא:
 (י) נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו כי בגלל הדבר הזה וברכך יקוק אליהך בכל מעשה ובכל משלח ידך:
 (יא) כי לא יחדל אביון מקרב הארץ על פן אנכי מצוה לאמר פתח תפתח את ידך לאחיר לעניך ולאביוןך בארצך:
 (יב) כי ימכר לך אחיך העברי או העבריה ועבדך שש שנים ובשנה השביעית תשלחנו חפשי מעמך:
 (יג) וכי תשלחנו חפשי מעמך לא תשלחנו ריקם:
 (יד) העניק תעניק לו מצאנך ומגורך ומיקרבך אשר ברכך יקוק אליהך תתן לו:
 (טו) וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויפדך יקוק אליהך על פן אנכי מצוה את הדבר הזה היום:
 (טז) והיה כי יאמר אליך לא אצא מעמך כי אהבך ואת ביתך כי טוב לו עמך:
 (יז) ולקחת את המרצע ונתתה באזנו ובדלת והיה לך עבד עולם ואף לאמתך תעשה פן:
 (יח) לא יקשה בעינך בשלחך אתו חפשי מעמך כי משנה שכר שכיר עבדך שש שנים וברכך יקוק אליהך בכל אשר תעשה:
 (יט) כל הבכור אשר יולד בבקרך ובצאנך הזכר תקדיש ליקוק אליהך לא תעבד בבכר שורך ולא תגז בכור צאנך:
 (כ) לפני יקוק אליהך תאכלנו שנה בשנה במקום אשר יבחר יקוק אתה וביתך:
 (כא) וכי יהיה בו מום פסח או עור כל מום רע לא תזבחנו ליקוק אליהך:
 (כב) בשעריך תאכלנו הטמא והטהור יחדו כצבי וכאיל:
 (כג) רק את דמו לא תאכל על הארץ תשפכו פמים:

זכריה פרק ח

- (יב) כי זרע השלום הגפן תתן פריה והארץ תתן את יבולה והשמים יתנו טלם והנחלתי את שארית העם הזה את כל אלה:
 (יג) והיה פאשר הייתם קללה בגוים בית יהודה ובית ישראל פן אושיע אתכם והייתם ברכה אל תיראו תחזקנה ודיכם:
 (יד) כי כה אמר יקוק צבאות כאשר זממתי להרע לכם בהקציף אבתיכם אתי אמר יקוק צבאות ולא נחמתי:
 (טו) פן שבתתי זממתי בימים האלה להיטיב את ירושלם ואת בית יהודה אל תיראו:
 (טז) אלה הדברים אשר תעשו דברו אמת איש את רעהו אמת ומשפט שלום שפטו בשעריכם:
 (יז) ואיש את רעת רעהו אל תחשבו בלבבכם ושבעת שקר אל תאהבו כי את כל אלה אשר שנאתי נאם יקוק:
 (יח) והיה דבר יקוק צבאות אלי לאמר:
 (יט) כה אמר יקוק צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמעדים טובים והאמת והשלום אהבו:
 (כ) כה אמר יקוק צבאות עד אשר יבאו עמים וישבי ערים רבות:
 (כא) והלכו ישבי אחת אל אחת לאמר נלכה הלוך לחלות את פני יקוק ולבקש את יקוק צבאות אלכה גם אני:
 (כב) ובאו עמים רבים וגוים עצומים לבקש את יקוק צבאות בירושלם ולחלות את פני יקוק:

(כג) כה אמר יקוק צבאות ב'ימים ההמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מכל לשנות הגוים והחזיקו בכנף איש יהודי לאמר נלכה עמכם כי שמענו אלהים עמכם:

זכריה פרק ט

- (א) משא דבר יקוק בארץ חדרה ודמשק מנחתו כי ליקוק עין אדם וכל שבטי ישראל:
 (ב) וגם חמת תגבל בה צר וצידון כי חכמה מאד:
 (ג) ותבן צר מצור לה ותצבר כסף כעפר וחרוץ קטיט חוצות:
 (ד) הנה אדני ירושנה והפה ב'ים חילה והיא באש תאכל:
 (ה) תרא אשקלון ותירא ועזה ותחיל מאד ועקרון כי הביש מבטה ואבד מלה מעזה ואשקלון לא תשב:
 (ו) וישב ממזר באשדוד והכרתי גאון פלשתים:

תלמוד בבלי מסכת יומא דף ט עמוד ב

מקדש ראשון מפני מה חרב? מפני שלשה דברים שהיו בו: עבודה זרה, וגלוי עריות, ושפיכות דמים. עבודה זרה - דכתיב (ישעיהו כח) כי קצר המצע מהשתרע מאי קצר המצע מהשתרע? אמר רבי יונתן: קצר מצע זה מהשתרר עליו שני רעים כאחד. (ישעיהו כח) והמסכה צרה כהתכנס, אמר רבי שמואל בר נחמני: כי מטי רבי יונתן להאי קרא בכי, אמר: מאן דכתיב ביה (תהלים לג) כנס כנד מי הים, נעשית לו מסכה צרה! גלוי עריות, דכתיב (ישעיהו ג) ויאמר ה' יען כי גבהו בנות ציון ותלכנה נטויות גרון ומשקרות עינים הלוך וטפוף תלכנה וברגליהן תעכסנה. יען כי גבהו בנות ציון - שהיו מהלכות ארוכה בצד קצרה, ותלכנה נטויות גרון - שהיו מהלכות בקומה זקופה, ומשקרות עינים - דהוו מליין כוחלא עיניהן, הלוך וטפוף תלכנה - שהיו מהלכות עקב בצד גודל, וברגליהן תעכסנה - אמר רבי יצחק: שהיו מביאות מור ואפרסמון ומניחות במנעליהן, וכשמגיעות אצל בחורי ישראל בועטות ומתיזות עליהן, ומכניסין בהן יצר הרע כארס בכעוס. שפיכות דמים - דכתיב (מלכים ב כא) וגם דם נקי שפך מנשה [הרבה מאד] עד אשר מלא את ירושלים פה לפה. אבל מקדש שני, שהיו עוסקין בתורה ובמצות וגמילות חסדים מפני מה חרב? מפני שהיתה בו שנאת חנם. ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבירות: עבודה זרה, גלוי עריות, ושפיכות דמים. רשעים היו, אלא שתלו בטחונם בהקדוש ברוך הוא. אתאן למקדש ראשון, דכתיב (מיכה ג) ראשיה בשחד ישפטו וכהניה במחיר יורו ונביאיה בכסף יקסמו ועל ה' ישענו לאמר הלא ה' בקרבנו לא תבוא עלינו רעה. לפיכך הביא עליהן הקדוש ברוך הוא שלש גזרות כנגד שלש עבירות שבידם, שנאמר (מיכה ג) לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירושלים עיין תהיה והר הבית לבמות יער. ובמקדש ראשון לא הוה ביה שנאת חנם? והכתיב (יחזקאל כא) מגורי אל חרב היו את עמי לכן ספק אל ירך. ואמר רבי (אליעזר) [אלעזר] אלו בני אדם שאוכלין ושותין זה עם זה, ודוקרין זה את זה בחרבות שבלשונם! - ההיא בנשיאי ישראל הואי, דכתיב (יחזקאל כא) זעק והילל בן אדם כי היא היתה בעמי. ותניא: זעק והילל בן אדם יכול לכל? תלמוד לומר: היא בכל נשיאי ישראל.

רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרווייהו: ראשונים שנתגלה עונם - נתגלה קצם, אחרונים שלא נתגלה עונם - לא נתגלה קצם. אמר רבי יוחנן: טובה צפורן של ראשונים מכריסו של אחרונים. - אמר ליה ריש לקיש: אדרבה, אחרונים עדיפי, אף על גב דאיכא שעבוד מלכיות - קא עסקי בתורה! אמר ליה: בירה תוכיח, שחזרה לראשונים ולא חזרה לאחרונים. שאלו את רבי אלעזר: ראשונים גדולים או אחרונים גדולים? - אמר להם: תנו עיניכם בבירה. איכא דאמרי, אמר להם: עידיכם בירה. ריש לקיש הוי סחי בירדנא, אתא רבה בר בר חנה יהב ליה ידא. אמר ליה: אלהא! סנינא לכו, דכתיב (שיר השירים ח) אם חומה היא נבנה עליה טירת כסף ואם דלת היא נצור עליה לוח ארז, אם עשיתם עצמכם כחומה ועליתם כולכם בימי עזרא - נמשלתם ככסף, שאין רקב שולט בו, עכשיו שעליתם כדלתות נמשלתם כארז שהרקב שולט בו. מאי ארז? אמר עולא: ססמגור. מאי ססמגור? אמר רבי אבא: בת קול. כדתניא: משמתו נביאים האחרונים חגי זכריה ומלאכי נסתלקה רוח הקודש מישראל, ועדיין היו משתמשין בבת קול. וריש לקיש מי משתעי בהדי רבה בר בר חנה? ומה רבי (אליעזר) [אלעזר] דמרא דארעא דישראל הוה, ולא הוה משתעי ריש לקיש בהדיה, דמאן דמשתעי ריש לקיש בהדיה בשוק יהבו ליה עיסקא בלא סהדי, בהדי רבה בר בר חנה משתעי? אמר רב פפא: שדי גברא בינייהו, או ריש לקיש הוה זעירי, או רבה בר בר חנה הוה ורבי אלעזר. כי אתא לקמיה דרבי יוחנן אמר ליה: לאו היינו טעמא, אי נמי סליקו כולהו בימי עזרא לא הוה שריא שכינה במקדש שני, דכתיב (בראשית ט) יפת אלהים ליפת וישכן באהלי שם.